

¹A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog. ²Te megszorítod a népet, nagy örömet szerzel neki. Úgy örülnek színed előtt, mint aratáskor szoktak örülni; ahogyan vigadnak, ha zsákmányt osztanak. ³Mert terhes igáját, a hátát verő botot, sanyargatójának vesszejét összetöröd, mint Midján napján. ⁴Mert minden dübörögve menetelő csizma és véráztatta köpönyeg elég, és tűz martaléka lesz. ⁵Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! ⁶Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek URának féltő szeretete viszi véghez ezt!

Kedves Testvéreim!

Jó pár évvel ezelőtt, még a teológián történt. Feküdtem az ágyamon éjszaka, és valamiért nem tudtam elaludni. Bámultam ki az ablakon és néztem a sötétben a kopasz fák, utcai lámpákkal, alulról megvilágított sziluettjét. És akkor hirtelen a semmiből óriási világosság támadt, teljesen elvakított, egy pillanatra el is kellett fordítani a fejem. Majd a fényesség egyre nagyobb lett, és óriási zaj is társult mellé. Majd minden elsötétült, de a zaj még hangosabb lett, és akkor rájöttem. A kollégium felett kezdte meg ereszkedését a repülőterre egy gép, amely épp akkor kapcsolta be a leszállóreflektort.

De volt dolgom a sötétséggel is. Az aggteleki barlangban élhettem át a teljes sötétség érzését, amikor lekapcsoltak minden világítást. Mozdulni sem mertem, csak kapaszkodtam a drótkötélbe, ami elválasztotta az utat a viszonylag nagyobb szakadéktól. Fura érzés volt ez a teljes sötétség, amihez nem tud hozzászokni a szemünk. Amikor nincsen kiút, nincs egy picinyke fénysugár, ami irányíthatná a lépteinket.

Karácsony a fény ünnepe. Több szempontból is az. Most hadd említsek meg hármat. Az első talán a legkézenfekvőbb. Fényünnep, mert sokféle fényt használunk ilyenkor. Nem csupán amerikai filmekben, de közvetlen környezetünkben is találunk olyan házakat, amelyeket tetőtől talpig fénybe borítanak ezen az ünnepen. Az utcák már hetek óta fényárban úsznak. Karácsonyfákon a legkülönbözőbb izzósorok világítják meg a díszeket. De használatban van a gyertya és a csillagszóró is ezen az ünnepen.

A második dolog, hogy az ókorban decembernek ezekben a napjaiban ülték meg szaturnália ünnepét, ami a téli napfordulóra esett. A világosság győzelmét ünnepelték a sötétség felett. A korabeli földművesek legnagyobb ünnepe volt, hiszen a létük múltott a nap győzelmén. A reményt és az újjászületést jelképezte ez az ünnep.

Nem véletlen az sem, hogy Jézus születését a keresztyén hagyomány az évnek ebben a részében kezdte ünnepelni. És ez a harmadik szempont, hogy a karácsonyt a fény ünnepének nevezzük. Hiszen Jézus azt mondta magáról: *én vagyok a világ világossága, aki engem követ nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.*

Karácsonykor Jézus földre születését ünnepeljük, ahogyan azt János írja le az evangéliumban: ⁹*Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.*

De elég-e nekünk az, ha leülünk a mesterséges fényektől megvilágított karácsonyi szobánkba? Vagy, ha hatalmas, hangos népünnepeket tartunk, ahogy az ókorban tették? Elég-e, ha Jézusnak a születésnapját ünnepeljük.

Igen, elég! Elég akkor, ha csupán egy-egy estére szeretnénk, hogy az öröm, a békesség, és a szeretet beköltözzön otthonainkba. Elég, ha csupán arra vágyunk, hogy egy kis szabadsággal leteljenek az ünnepek, és közben mulassunk is egy kicsit. Elég, ha Jézus úgy van előttünk, mint egy kicsi baba, akiről sokat beszélnek.

Mai alapigénkben Ézsaiás próféta Jézus születése előtt pár száz évvel ezt mondja:

¹*A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.*

A nagy világosság, amit karácsonykor megláthatnak a szemeink, itt van előttünk. Jön felénk, mint egy repülő leszállóreflektora. Egyre nagyobb, egyre több fény árad belőle.

Isten, amikor ezt a világot megteremtette, elsőként azt mondta: legyen világosság. A teremtés első lépése a világosság. Világosság kell ahhoz, hogy élet lehessen. A világ világossága, Jézus Krisztus kell ahhoz, hogy örök életed lehessen. Isten a szavával teremtette egykor a fényt: azt mondta: legyen. És lett. Ma azt mondja: itt van a fiam, a világ világossága, elfogadod-e ezt a fényt? Elvakítja-e a szemedet egy-egy pillanatra? Vagy jól érzed magad a sötét barlangban?

Amikor aggteleken felkapcsolták a világítást megkönnyebbültem. Most már kitalálunk. Ugyanakkor mégis maradt bennem egy kis félelem. Mi van, ha valami miatt elmegy az áram? Mi van, ha egy elektromágneses impulzus minden létező fényforrást tönkretesz? Vajon van-e gyertya a vezetónél? Hogyan jutok ki? Nem pánik volt ez, egyszerűen gondolatok, amelyeket a sötétség okozott. Jó volt kiérni a napsütésre. Jó volt az arcomat a nap felé fordítani, és érezni, ahogy az energia áramlik be a testembe.

Az ember pótszereket, lámpákat használ, hogy elnyomja a szívét, lelkét félelemben tartó sötétséget. Pedig nem kellene. Észre kellene venni, hogy bár ideig-óráig segítenek ezek, de az igazi világosság egészen más. Jézus közelében, nincs félelem.

Jó néha töltekezni. Szükségünk van arra, hogy elmenjünk nyaralni, hogy kipihenjük a fizikai fáradságot, hogy egy-egy wellness hétvégén ellazítsuk a testünket. Jobb lesz a közérzetünk ettől. De van még egy részünk, amit ugyanígy kellene ápolni, rendszeresen foglalkozni vele.

A kötelező napi testnevelés mellett a jövő évtől bevezetik a kötelező hitoktatást is. És bár nekem a kötelező dologtól borsózik a hátam, mégis azt mondom, szükségünk lenne arra, hogy a testünk mellett a lelkünket is ápoljuk. A napi testmozgás mellett a napi lélekmozgást is jó lenne bevezetni.

Persze erre is vannak pótszerek. Ahogy az ember kitalálta a torna helyett a zsírégető kapszulát, úgy van a lélek ápolására rengeteg kifinomult technika, amivel kielégíthetjük a lelkünk étvágyát. És inkább ezt tesszük. Pedig Isten ingyen, szeretetből, ajándékként felkínálta nekünk az igazi megoldást.

Ézsaiás így ír róla:

⁵*Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!* ⁶*Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége*

Jézust gyengének érezzük a világ által kínált többi dologgal szemben. Hiszen ő csak egy betlehemi kisgyermek, akit karácsonykor ünneplünk.

Amíg nem volt saját gyermekem, addig, ha a kezembe kellett vennem egy kisbabát, akkor végig kicsit aggódva, szorongva tartottam, vajon mindent jól csinál-e, vajon tényleg így kell? Nem fogom elejteni? Mi lesz, ha elkezd sírni? Kicsit féltem is, amikor Danit vártuk, hogy őt sem merem majd megfogni. De amint megszületett és a kezembeadták, egyáltalán nem volt ez az érzésem. Teljesen természetes módon tartottam. Gyermekem született, aki nem egy félteni való törékeny váza, hanem a világ legcsodálatosabb alkotása.

Amikor Jézus – a gyermek megszületik az ember életében. Amikor rá merem bízni magam, amikor befogadom a szívembe, akkor minden egyértelmű és világos lesz. Akkor abból a betlehemi kisbabából hirtelen Csodálatos tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség fejedelme lesz.

Jézust sokféle néven említi a Szentírás. Éppen mikor melyikre volt szükség. Ahogy én is másképp szólítom meg a gyerekeket különböző helyzetekben, a kisfiamtól a Dániel már megint mit csináltál -ig.

Csodálatos Tanácsos – mert mindig ott van, amikor az ember segítségül hívja. És, ha odafigyelünk rá, akkor valóban tanácsol, vezet, megvilágosítja előttünk az utat.

Erős Isten – mert sokszor egy olyan vezetőre van szükségünk, aki előttünk megy – felhő és tűzoszlop formájában, és megvéd, megoltalmaz.

Örökkévaló Atya – mert valóban úgy bújhatunk oda hozzá, és úgy érezhetjük a szeretetét, a támogatását mint amikor az ember közelében ott vannak a szülei, beragyogva ezzel életünket.

Békesség fejedelme, mert nála valóban békés és boldog lehet a karácsonyunk. Erről holnap még egy kicsit bővebben is hallhatunk majd.

Ma pedig zárásként alapigénk utolsó gondolata: *A Seregek URának féltő szeretete viszi véghez ezt!*

A szeretet ünnepének is nevezzük karácsonyt. Sokak számára valóban ennyi is, hogy ezekben a napokban kifejezik szeretetüket, ajándékokkal, látogatással, kedvességgel a másik felé.

János írja azt a levelében: mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett.

A családtagjaink felénk tanúsított szeretetére odafigyelünk ezen az ünnepen. Vajon odafigyelünk-e, szánunk-e időt arra, hogy a szeretet forrására is odafigyeljünk? Ő azért küldte a fiát, egyszülött fiát ebbe a világba, mert annyira szeretett bennünket. Hagyhatott volna a sötétben, ahol dermedten fogjuk a drótkötelet, nehogy a szakadékba zuhanjunk. De nem tette mert szeretett. És ma is szeret, ezért szeretne bevilágítani minden otthonba, a te és az én szívem legrejtettebb zugaiba is. Engedd, hogy átjárjon az ő fényessége.